

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

«ΚΑΡΤΕΡΙΑ», ΕΝΑ ΦΟΡΤΗΓΟ

Δ' (τελευταίον)
 «Ένα βράδυ, που είχα πάει στο καράβι αποζητώντας την συντροφιά του καπετάνιου, την ώρα που έφτανε, αντίκρισα λίγο πιο πέρα μια σκιά που τριλίζει.

Πήγα κοντά κι είδα πως ήταν η βάρδα. «Ώρατος φύλακας, ύψλα στο μεθύσι», είπα και παράγγειλα να πάει να τον αλλάξει έκλεινος πούχε σείρει. Μου'κανε πως θα πήγαινε ο Παμεινώντας.

Αυτός ο Παμεινώντας ήταν απ' όλους ο πιο ανυπόμονος. Πήγαινε να σκάσει από το κακό του. Δεν τον έχωραγε ο τόπος. Κάθε μέρα μά' έφερνε και μια καινούργια είδηση, πάντα άσχημη.

Όλα τα προμάντευσαν μαύρα κι' άραχλα. Κι' έπεισε ο κακομοιρής ο καπετάνιος τον εφρόντιζε, να του δώσει και τούτο, να του δώσει κι' εκείνο, αυτός δεν έκορόιθε. «Άς είναι, Θεός σχωρέστε τον. Πέθανε, και θά' ος πω πως έγινε...»

Δίγες μέρες ύστερ' από τη βραδυά που τον έστειλα να αλλάξει τη βάρδα, την ώρα που ο καπετάνιος έφτανε για τη Σάντα—Μαρία, άλλο λιμάνι της Μαζοριτικής, όπου μάς λέγανε πως θά' μάς έβριανέ καρόβου, ο Παμεινώντας είχε πω: θά' μείνει μέσα στο καράβι. Ο καπετάνιος, που μάς το συμβούλευε, για να μείνει πιο μακριμένοι, δέχτηκε λοιπόν με χαρά.

Από τότε ο Παμεινώντας έλο γύρισε να είναι μονάχος κι' έλο εύρισκε σκοτεινές γωνίες, όπου χανόταν και κοιμόταν με τις ώρες. «Όλο χαμένο τον είχαμε, έσ' που κάποτε φανερώναμε στην κουβέρτα με προσημένα κόκκινα μάρτια και σαν άφηρημένος. Όταν έγυρισε ο καπετάνιος και μπήκε στην «Πανδώρα», τον έβριανέ, αλλά ο Παμεινώντας δεν φαινόταν.

Τούπαμε πω: έτσι χανόταν. Σέ χαμμάτι γυνιά, θά' κοιμάται. Μά' τότε ένας είπε πως είχε να τον ιδεί μια δρομίδα. Κι' άλλος συμπρόνιζε. Και μόνο ένας της βάρδας είπε πω: τον είχε ιδεί έδω και τρεις ημέρες, τη νύχτα, πάνω στην κουβέρτα να παραπατά.

Ο καπετάνιος είπε τότε να ψάξουμε. Και τον εφύρη ο ίδιος τον Παμεινώντα στο άμπάρι νεκρό, φουσκωμένο από το πολύ κρασί, με πεταγμένα έξω τα κατάρτια μάρτια! Είχε άνακαλύψει τρόπο να φτάσει στο φορτίο, τα κρασιά του άμπάρου, και γι' αυτό ζήτησε να μέ'η μέσα.

Θέλησε να ξεφύγει από τη μάχη, ο καυμένος, με το κρασί. Μά' ιδίτη πω: έφυγε! είπε ο καπετάνιος. Κι' ύστερα:

Τίποτα, παιδιά, κανείς δε μπορεί να ξεφύγει με το ζόρι. Πρέπει έλοι μάς να παλιψούμε.

Αργότερα έγινε κι' άλλο κρούσμα. Ένας Αμοργινός, ένας κοντούλης τετραπέρατος άνθρωπος, άποφάσισε να τρυπήσει μέσα στα καρόβουνα που φόρτωσε ένα πολεμικό. Τόκαμε—χρά στο κουράγιο του, να χωλή μέσα στα καρόβουνα—μά' έρχε φρικτό τέλος, γιατί καθώς έφτυαζαν οι θερμα-

στές, ήρθαν πολλά καρόβουνα από πάνω του και πήγε σκατός, ο άνθρωπος. Μ' αυτό κόπηκε η φόρα μερικών, που έλο λέγανε του καπετάνιου να κυτάρζουμε να φύγουμε με καμ μια μπαμπεσιά.

 Νά μή' ος τα πολυλογώ τα βόσνα μάς, ήρθε μια φορά κι' η έπελευθερώσι μάς.

Μαθεύτηκε πως είχανε τον πάλαισε ένα διαπύρι, στ' άνοιχτά, κοντά ος κάτι ξέρες. Οί ναυαγοί, όσοι γλυτώσανε, σκαλώσανε άπάνω τους δυο: μπόρεσαν, μά' έπρεπε γρήγορα να τους πάρουμε, μή' τους σάρωση καμιά φουρτούνα. Πολεμικό άλλο δεν ήτανε τότε στο λιμάνι εκτός από δυο μικρά βοθηρικά, που δεν μπορούσαν να χωρέσουνε τους ναυαγούς.

Ο καπετάνιος μάς ρώτησε:—Θέλετε να πάμε έμεις με την «Πανδώρα»; Έγώ άποφάσισα το καράβι: καί το γέρο—καπετάνιο του.

Μπορεί να μάς βουλιάζουμε κι' έμάς, μά' αν γλυτώσουμε, θά' μάς δώσουνε καρόβου και συνοδεία να πάμε στον τόπο μάς. Κανένας δεν είπε όχι. Μά' ο καπετάνιος, α' φρόνιμος άνθρωπος, έμπάρκαρε μόνο δυοσς χρειάζονταν το δίχως άλλο το κουμαντάρισμα της «Πανδώρας», κι' έτσι άφήσανε ξεμπάρκους έξη νομάτους, τους πιο φημελλίτες.

«Ε, κι' όταν έφαναδούλεψε η μηχανή της «Πανδώρας»!

Ας πω: έσείστηκε ο θυβός της θάλασσας: μά' της. Εφύρη καμς τους ναυαγούς: γαντζωμένους στις ξέρες.

Τους έμωζέψαμε κι' έβάλαμε πλώρη κατά πίσω. Έβρισε ο Θεός και δεν είχαμε κακό συνκαπάντημα. Και φτάσαμε στη Μαζοριτική έλο χρά' Φορτώσαμε καρόβουνα άέρτα, περιμέναμε τρεις ημέρες: έσ' που ήρθαν πολεμικά και μαζί τους πιά, πίσω από τα κανόνια τους, έσάλπαζαμε κι' έμεις. Έγυρισάμε. Ο πόλεμος, οί κακούχες, ή' πείνα, οί άρρώστειες έλα τ' άκακά που περιμέναμε και δεν περιμέναμε, δε φάγαμε κανένα μάς. Χαθήκανε μόνο οί άψίκοροι, οί δυο που δεν μπορούσαν να υπομονέψουμε.

Μά' έκείνο που μούμεινε στην έντύπωσι ήταν ο καπετάνιος μάς. Όταν έγυρισάμε, άλλαξε τόνομα του καραβιού και τόβαλε «Καρτερία», για να θυμάται, μάς έλεγε, το μπλοκάρισμα μάς στη Μαζοριτική. «Ήτανε λοιπόν ο ίδιος η καρτερία δλοζώντανη.

 «Έτελειωσε ο καπετάν—Βα αίλη: την ιστορία του.

Συναγυρίσαμε στο χωριό, στο μαγαζί με τη μεγάλη λάμπα. Μά' μου φαίνεται πω: από το ταξίδι έτούτο της φαντασίας, σίς μεγάλες θάλασσες, είχαμε γυρίσει κι' έμεις πω: τ' άκούσαμε, πωίς λίγο ποιάς πολύ, με περισσότερο κουράγιο.

Τό φρογγό. «Καρτερία» φάνταζε μπροστά μάς σύμβολο της καρτερίας—μά' κι' Εκείνου που τη δίνει στον άνθρωπο!

N. B. ΛΣΑΜΗΣ

ΝΕΑ ΑΚΤΙΝΟΛΟΓΙΚΑ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ
 ΤΕΛΕΙΟΤΑΤΑ ΑΚΤΙΝΟΛΟΓΙΚΑ
 ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ ΝΕΟΤΑΤΟΥ ΤΥΠΟΥ
ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ Δ. ΝΑΣΙΟΠΟΥΛΟΥ
 ΙΑΤΡΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΚΤΙΝΟΛΟΓΟΥ—ΑΚΤΙΝΟΘΕΡΑΠΕΥΤΟΥ
 και Τ. Διευθυντού Ακτινολογικού Τμήματος
 Δημοτικού Νοσομείου Πατρών.
 *Ακτινοσκοπήσεις, Ακτινογραφίες, Σερτιογραφία
 Τεμογραφία: Χ. Λ. Π.
 *Οδός Μαιζώνος άριθ. 52. Τηλέφ. 40—46.
 Οίκτια Άγιου Νικολάου 50. » 36—66.

Δ^ρ ΠΑΝ. Δ. ΡΑΜΠΑΒΙΛΑΣ
 ΙΑΤΡΟΣ—ΕΙΔΙΚΟΣ ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ
 ΔΙΔΑΚΤΩΡ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΕΡΛΑΝΓΕΝ
 Τ. έσωτερικός βοηθός επί τετραετίας
 Παθολογικών και Καρδιολογικών Κλινικών
 ΕΡΛΑΝΓΕΝ & ΒΙΕΝΝΗΣ
 Έγκατάστασις ηλεκτροκαρδιογράφου κ.Λ.Π.
 *Οδός Κανακάρη 146—Τηλέφωνον 28—41
 ΠΑΤΡΑΙ

ΑΘΑΝ. - ΤΙΜΟΣ Γ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
 ΕΙΔΙΚΟΣ ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
 Έπί σειράν έτών έσωτερικός Ιατρός του Νοσοκομείου Παίδων «ΑΓΛΑΪΑ ΚΥΡΙΑΚΟΥ» Αθηνών
 ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ ΕΙΣ ΠΑΤΡΑΣ ΔΕΧΕΤΑΙ ΕΙΣ ΤΟ ΙΑΤΡΕΙΟΝ ΤΟΥ ΟΔΟΥ ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ 41
 ΤΗΛΕΦ. 46—66
 Έκαστην Πέμπτην από 5—7 μ.μ. θά' δέχεται απόρους δωρεάν

Ιατρικά ήμερονύκτια.

Στά πετοχτό

Περιφέρην ήταν η χρεσινή ή μέρα.

—Άληθινά άνοιξιάτικη.
 —Τίς μεταμοσμήρινές ώρες πολλοί έπραγματοποίησαν περιπάτους στα γύρω έξοχικά.

—Η πλατεί των Ύψηλων Άλωνιών χρειάζεται να επιστραφεί με λεπτόν άμμοχάλικον και να επιδιορθωθεί γιατί τα αλάδια που υπάρχουν κινδύνος και οί πολλές λακούβες έμποδίζουν την καλή κυκλοφορία των περιπατητών.

—Στην οδόν Κορίνθου πλησίον του έργοστασίου Χασαποπούλου εφύρκεται μια μεγάλη λακούβη, πολύ επικίνδυνη για τα διερχόμενα τροχήλατα.

—Άλλά εκτός αούτης, υπάρχουν κατά μήκος της οδού αούτης πολλές λακούβες και άνοιγματα της ασφάλτου που άποτέλεον άληθινές παγίδες για τα διερχόμενα αυτοκίνητα.

—Με την έννομή της θερμικής περιόδου, κατά την οποία ως είναι φυσικόν παρατηρείται μεγάλη κίνηση ξένων, καλόν είναι να τοποθετηθή δίπλα από το τουριστικόν περίπτερον ένα μικρό κώδικι π' ού να παλά γραμμάτισον στους ξένους.

—Οί όποιοι ταλαιπωρούνται άφάνταστα για να βρουν το ταχυδρομικόν γραφείον.
 —Τά νέα λουλούδια στις πλατείες και στα κώδικια είναι χάρμα οφθαλμών.

—Ιδιαίτερα της πλατείας Όλγας, όπου και συγκεντρώνονται πάρα πολλοί Πατρινοί.

—Μόνον που τα παγκάκια είναι σχετικά λίγα και οί έπισκέπτες πολλοί.

—Σήμεν θά' διενεργηθή έραση για την ένδοξον των Σχολικών Ύποτροφιών.

—Είναι μια άραφα σταυροφορία προς ένδοξον των πτωχών παιδιών που ένώ είναι προκείμενα με το χάριμα του πνεύματος στερούνται των μέσων σπουδής.

Φαρμακεία

Διανυκτερεύοντα:

Παπαδημητρίου Ιω. Κορίνθου 258, Δαδιστής Β. Άγιου Νικολάου 11.

Συνταγιά ΙΚΑ:

Παπαδημητρίου Άντ. Πλάτ. Γεωργίου Α', Τασκίρης Διον. Κορίνθου 266, Μακρυγευγής Παναγ. Μαϊζώνος 112, Ραβζαζούλας Ιω. Γερμανού 1, Βασιλόπουλος Γεώργ. Άγ. Νικολάου 65, Στρατός Άπόστ. Άγ. Ανδρέου 114.

ΚΑΘΑΡΟΝ ΕΙΣΟΔΗΜΑ

ΤΟΚΟΣ 9 οιο (άφορολόγητος)

Καταθέσεις επί προθεσμιά 6 μηνών και άνω

ΠΑΡΑ ΤΡΑΠΕΖΑΙΣ

ΚΑΘΑΡΟΝ ΕΙΣΟΔΗΜΑ

ΤΟΚΟΣ 8 οιο (άφορολόγητος)

εις τά

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΑ ΤΡΑΠΕΖΩΝ

ΤΑΧΥΚΟΝ ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ

ΤΑΜΕΙΟΝ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΩΝ ΚΑΙ ΔΑΝΕΙΩΝ

Ν. Β. ΛΣΑΜΗΣ

Ν. Β. ΛΣΑΜΗΣ

Ν. Β. ΛΣΑΜΗΣ

Ν. Β. ΛΣΑΜΗΣ

Ν. Β. ΛΣΑΜΗΣ

Ν. Β. ΛΣΑΜΗΣ

Ν. Β. ΛΣΑΜΗΣ

Ν. Β. ΛΣΑΜΗΣ

Ν. Β. ΛΣΑΜΗΣ

Ν. Β. ΛΣΑΜΗΣ

Ν. Β. ΛΣΑΜΗΣ

Ν. Β. ΛΣΑΜΗΣ

Ν. Β. ΛΣΑΜΗΣ

Ν. Β. ΛΣΑΜΗΣ

Ν. Β. ΛΣΑΜΗΣ

Ν. Β. ΛΣΑΜΗΣ

Ν. Β. ΛΣΑΜΗΣ

Ν. Β. ΛΣΑΜΗΣ

Ν. Β. ΛΣΑΜΗΣ

Ν. Β. ΛΣΑΜΗΣ

Ν. Β. ΛΣΑΜΗΣ

Ν. Β. ΛΣΑΜΗΣ

Ν. Β. ΛΣΑΜΗΣ

Ν. Β. ΛΣΑΜΗΣ

Ν. Β. ΛΣΑΜΗΣ

Ν. Β. ΛΣΑΜΗΣ

Ν. Β. ΛΣΑΜΗΣ

Ν. Β. ΛΣΑΜΗΣ

Ν. Β. ΛΣΑΜΗΣ

Ν. Β. ΛΣΑΜΗΣ

Ν. Β. ΛΣΑΜΗΣ

Ν. Β. ΛΣΑΜΗΣ

Ν. Β. ΛΣΑΜΗΣ

Ν. Β. ΛΣΑΜΗΣ

Ν. Β. ΛΣΑΜΗΣ

Ν. Β. ΛΣΑΜΗΣ

Ν. Β. ΛΣΑΜΗΣ

Ν. Β. ΛΣΑΜΗΣ

Ν. Β. ΛΣΑΜΗΣ

Ν. Β. ΛΣΑΜΗΣ

Ν. Β. ΛΣΑΜΗΣ

Ν. Β. ΛΣΑΜΗΣ

Ν. Β. ΛΣΑΜΗΣ

Ν. Β. ΛΣΑΜΗΣ

Ν. Β. ΛΣΑΜΗΣ

Ν. Β. ΛΣΑΜΗΣ

Ν. Β. ΛΣΑΜΗΣ

Ν. Β. ΛΣΑΜΗΣ

Ν. Β. ΛΣΑΜΗΣ

Ν. Β. ΛΣΑΜΗΣ

Ν. Β. ΛΣΑΜΗΣ

Ν. Β. ΛΣΑΜΗΣ

Ν. Β. ΛΣΑΜΗΣ

Ν. Β. ΛΣΑΜΗΣ

Ν. Β. ΛΣΑΜΗΣ

Ν. Β. ΛΣΑΜΗΣ

Ν. Β. ΛΣΑΜΗΣ

Ν. Β. ΛΣΑΜΗΣ

Ν. Β. ΛΣΑΜΗΣ

Ν. Β. ΛΣΑΜΗΣ

Ν. Β. ΛΣΑΜΗΣ

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΙΟΣ ΚΑ

ΕΔΩ ΚΙ' ΕΚΕΙ

Ένας λαμπρός Άθηναίος έπιστήμιαν, ο νευρολόγος ψυχίατρος κ. Παύλος Παπαδημητρίου, πω για χρόνια ήταν βοηθός της νευρολογικής και ψυχιατρικής κλινικής του πανεπιστημίου της Βιέννης, μω έστειλε ένα έκλεισμένο σύγγραμμάτου, που άναφύρεται στις «νεότερες άντιλήψεις διά την γεροντολογία».

Το διάβασα με ένδιαφέρον και όμολογώ ότι πολλά και ώφέλιμα γνώρισα. Έκτός από την έπιστημονική τοποθέτηση του θέματος, που τά τελευταία χρόνια παίρνει ξεχωριστή θέση στις έπιστημονικές έρευνες, ο ψυχίατρος κ. Παπαδημτρίου συνιστά με σαφήνεια και γλαφυρότητα ύψους την καταπολέμηση του γήρατος... από της νεανικής ηλικίας. Φάρμακα δεν υπάρχουν.

«Όταν έχουμε μετατρέψει την νεανική μας ζωή ε πλήρη γηραιά, παρατηρεί, δεν πρέπει να περιμένουμε από τους γιαντρός σωτηρία. Η άσκησις, η γυμναστική, γενικώς τα σπορ, πρέπει να άρχίζον άπό την παιδική ηλικία και να μη σταματούν καθόλου. Τότε θ' άντιμετωπίσαμε το φυσιολογικόν γήρας των ιτών...»

Και πόσο δικηρό έχει! Μετά το γυνάσσιο, λίγοι είναι εκείνοι που άσχολούνται με τά σπορ. Τάβλη, πρόφασις, κ' μπολόγ, πολιτικοσύζητηση έρωτοδουλειές και έζαψες εκ' έντες καρέκλες για ηλικιωμένα. Νέοι με κυρτωμένα κορμιά, καλίστους διαστάσεων και ποδαρδία έτοιμα να λυγίσουν μόλις κάνουν έκαστο βήματα. Τό όσμα θαν το έγκαταλείψουμε μάς έκδικείται. Τά γηραιά τά δημιουργού με έμεις οί ίδιοι. Η ψυχή πρό τη γερνιά. Κι' άπόκοντα οί ίστοι. Γερνάνε τον άνθρωπο και τά βόσανα και οί φώγιες και οί δυστυχίες κ' οί άνεργίες και οί κατατρεγμοί της υσείας. Άλλά, λέμε, έμείς άνθρωποι, κατόμινε και άναγκάζουμεν πράσι ν' άντιδράμε. Καί η άντιδράσις νά γίνεται με σημασφόρο την ψυχή. Την έπισοδοσία και την έλπίδα θά' πάντα το άβριο θά' είναι καλύτερο από το σήμερ. Έτσι, μόνο έτσι ο άνθρωπος θά' διατηρήσει την νιότη του. Διαφορετικά θά' τον φάνε οί σκουριές.

 «Ήρθε ο Μάης και γέμισε η γή λουλούδια και γαρνιέζες από τά ετοιγ' έ'ενα τεράπειδο, τά όποια διακρίνονται για την όμορφιά τους...»

—Είπαμε να πάμε στην «Πανδώρα»!

—Ας πω: έσείστηκε ο θυβός της θάλασσας: μά' της. Εφύρη καμς τους ναυαγούς: γαντζωμένους στις ξέρες.

Τους έμωζέψαμε κι' έβάλαμε πλώρη κατά πίσω. Έβρισε ο Θεός και δεν είχαμε κακό συνκαπάντημα. Και φτάσαμε στη Μαζοριτική έλο χρά' Φορτώσαμε καρόβουνα άέρτα, περιμέναμε τρεις ημέρες: έσ' που ήρθαν πολεμικά και μαζί τους πιά, πίσω από τα κανόνια τους, έσάλπαζαμε κι' έμεις. Έγυρισάμε. Ο πόλεμος, οί κακούχες, ή' πείνα, οί άρρώστειες έλα τ' άκακά που περιμέναμε και δεν περιμέναμε, δε φάγαμε κανένα μάς. Χαθήκανε μόνο οί άψίκοροι, οί δυο που δεν μπορούσαν να υπομονέψουμε.

Μά' έκείνο που μούμεινε στην έντύπωσι ήταν ο καπετάνιος μάς. Όταν έγυρισάμε, άλλαξε τόνομα του καραβιού και τόβαλε «Καρτερία», για να θυμάται, μάς έλεγε, το μπλοκάρισμα μάς στη Μαζοριτική. «Ήτανε λοιπόν ο ίδιος η καρτερία δλοζώντανη.

 «Έτελειωσε ο καπετάν—Βα αίλη: την ιστορία του.

Συναγυρίσαμε στο χωριό, στο μαγαζί με τη μεγάλη λάμπα. Μά' μου φαίνεται πω: από το ταξίδι έτούτο της φαντασίας, σίς μεγάλες θάλασσες, είχαμε γυρίσει κι' έμεις πω: τ' άκούσαμε, πωίς λίγο ποιάς πολύ, με περισσότερο κουράγιο.

Τό φρογγό. «Καρτερία» φάνταζε μπροστά μάς σύμβολο της καρτερίας—μά' κι' Εκείνου που τη δίνει στον άνθρωπο!

 «Έτελειωσε ο καπετάν—Βα αίλη: την ιστορία του.

Συναγυρίσαμε στο χωριό, στο μαγαζί με τη μεγάλη λάμπα. Μά' μου φαίνεται πω: από το ταξίδι έτούτο της φαντασίας, σίς μεγάλες θάλασσες, είχαμε γυρίσει κι' έμεις πω: τ' άκούσαμε, πωίς λίγο ποιάς πολύ, με περισσότερο κουράγιο.

Τό φρογγό. «Καρτερία» φάνταζε μπροστά μάς σύμβολο της καρτερίας—μά' κι' Εκείνου που τη δίνει στον άνθρωπο!

 «Έτελειωσε ο καπετάν—Βα αίλη: την ιστορία του.

Συναγυρίσαμε στο χωριό, στο μαγαζί με τη μεγάλη λάμπα. Μά' μου φαίνεται πω: από το ταξίδι έτούτο της φαντασίας, σίς μεγάλες θάλασσες, είχαμε γυρίσει κι' έμεις πω: τ' άκούσαμε, πωίς λίγο ποιάς πολύ, με περισσότερο κουράγιο.

Τό φρογγό. «Καρτερία» φάνταζε μπροστά μάς σύμβολο της καρτερίας—μά' κι' Εκείνου που τη δίνει στον άνθρωπο!

 «Έτελειωσε ο καπετάν—Βα αίλη: την ιστορία του.

Συναγυρίσαμε στο χωριό, στο μαγαζί με τη μεγάλη λάμπα. Μά' μου φαίνεται πω: από το ταξίδι έτούτο της φαντασίας, σίς μεγάλες θάλασσες, είχαμε γυρίσει κι' έμεις πω: τ' άκούσαμε, πωίς λίγο ποιάς πολύ, με περισσότερο κουράγιο.

Τό φρογγό. «Καρτερία» φάνταζε μπροστά μάς σύμβολο της καρτερίας—μά' κι' Εκείνου που τη δίνει στον άνθρωπο!

 «Έτελειωσε ο καπετάν—Βα αίλη: την ιστορία του.

Συναγυρίσαμε στο χωριό, στο μαγαζί με τη μεγάλη λάμπα. Μά' μου φαίνεται πω: από το ταξίδι έτούτο της φαντασίας, σίς μεγάλες θάλασσες, είχαμε γυρίσει κι' έμεις πω: τ' άκούσαμε, πωίς λίγο ποιάς πολύ, με περισσότερο κουράγιο.

Τό φρογγό. «Καρτερία» φάνταζε μπροστά μάς σύμβολο της καρτερίας—μά' κι' Εκείνου που τη δίνει στον άνθρωπο!

 «Έτελειωσε ο καπετάν—Βα αίλη: την ιστορία του.

Συναγυρίσαμε στο χωριό, στο μαγαζί με τη μεγάλη λάμπα. Μά' μου φαίνεται πω: από το ταξίδι έτούτο της φαντασίας, σίς μεγάλες θάλασσες, είχαμε γυρίσει κι' έμεις πω: τ' άκούσαμε, πωίς λίγο ποιάς πολύ, με περισσότερο κουράγιο.

Τό φρογγό. «Καρτερία» φάνταζε μπροστά μάς σύμβολο της καρτερίας—μά' κι' Εκείνου που τη δίνει στον άνθρωπο!

 «Έτελειωσε ο καπετάν—Βα αίλη: την ιστορία του.

Συναγυρίσαμε στο χωριό, στο μαγαζί με τη μεγάλη λάμπα. Μά' μου φαίνεται πω: από το ταξίδι έτούτο της φαντασίας, σίς μεγάλες θάλασσες, είχαμε γυρίσει κι' έμεις πω: τ' άκούσαμε, πωίς λίγο ποιάς πολύ, με περισσότερο κουράγιο.

Η ΔΙΑΔΕΙΞΙΣ ΤΟΥ ΔΙΑΠΡΕΠΟΥΣ ΙΑΤΡΟΥ Χ. Γ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Η άναβληθείσα διάδειξις του Ιατρού κ. Γεωργίου Παπαδημητρίου, τ. Διευθυντού του Δρομοκαταλείου Ψυχιατρείου, άρτι έπαυθόντος εκ Ρουμανίας, την όποιαν διοργανώνω ο Μορφωτικός Σύλλογος, θά' λάβη χώραν την Κυριακήν, 18ην Μαΐου και άραν 11 π.μ. Ο τίτλος της διαλέξεως είναι «Ένα φως από την Ρουμανία» ή νοβοκαϊνοθεραπεία της κ. Άννας Άσλάν.

B.E.O.